

Corine Hartman

Bloedlijn

Het eerste deel in de serie
rond Jessica Haider

Uitgeverij Oorsprong

Proloog

Met de grootste precisie goot hij tien milliliter in de maatbeker. Water. Dat zoiets essentieels voor de mens zo kleurloos kon zijn. De sleutel tot leven. En tot de dood.

Rolf Brezinger plantte zijn vingers met kracht in de kaken van de jongen, zodat zijn lippen uiteenwaken, en liet wat van het vocht in de mond druppelen. De jongen was volkomen lethargisch, slikte niet, viel even weg. Nog een milliliter. En nog een. De lippen tuitten zich nu, dorstig, verlangend naar meer. Hij goot het laatste restje in de mond en begon schaterend te lachen, de bewegende lippen deden hem denken aan een vis op het droge. Het ging natuurlijk vooral om het resultaat, maar de weg ernaartoe telde zeker mee.

Hij wist hoe er werd gedacht: dat kunst die er echt toe doet, staat of valt met ondraaglijk lijden. De afvalberg van het leven vormde de goudmijn voor de kunstenaar. Hoe meer lijden, hoe groter de inspiratie. Zweet, tranen, maar het bloed kwam niet voor niets op de eerste plaats. Het was alleen de grootste onzin dat het de kunstenaar zelf zou moeten betreffen. Een hongerdood klonk inspirerend, zolang je maar niet zelf degene was met de rammelende maag

en de uitpuilende ogen. Leve het lijden, maar niet dat van hem. Lijden was het gevolg van onoplettendheid, van een gebrek aan intelligentie. Of van zwakte. Maar in de verste verte niet van creativiteit. Wat een onzin.

Hij sloeg de jongen in het gezicht. De grijsblauwe ogen knipperden, verward, toen werden ze groot en angstig. De dood schemerde er al doorheen.

Daarna vulde hij de beker opnieuw met water, nu tot de rand toe, en goot die leeg. Niet in zijn mond, maar over het hoofd van de jongen. Met gesloten ogen genoot hij van de onschuldige, jammerende stem. Een sopraan waar de leeftijd een tintje tenor doorheen begon te mengen. Niet erg zuiver, maar hij zoog het smekende huilen op als was het een eerste levensbehoefte. Het gaf hem een gevoel van onoverwinnelijkheid, van ultiem geluk.

Of nee, niet het ultieme geluk. Maar het kwam in de buurt.

1

Het café is tenminste hetzelfde gebleven. Hoewel, niet helemaal. De ouderwetse kroonluchter heeft plaatsgemaakt voor glazen bollen in een rechte rij boven de bar. Ze veranderen regelmatig langzaam van kleur. Als toverballen. Van oranje naar paars, van paars naar rood. Af en toe komt er een giftig groen voorbij en dan zie ik het schaars aanwezige publiek ineens als hologige zombies. Ik tel de kleuren tussen het groen. Bij mijn tweede glas whisky tel ik de seconden tussen de overgangen terwijl ik op het eikenhout traag met mijn nagels het luie ritme van de bluesmuziek meetik.

Ik hou van deze kroeg omdat er vogels van allerlei pluimage opduiken die zich vooral met zichzelf bemoeien en niet met mij. Bovendien krijg je hier goede drank in meer dan fatsoenlijke hoeveelheden. Niet die lullige bodempjes van de trendy cafés, waar het ijs moet verhullen hoe zuinig er wordt geschonken. Ik schuif mijn glas in Alains richting. ‘Tank nog eens af, wil je.’

Zal hij eroverheen komen als ik mezelf straks, hier op deze barkruk, een kogel door mijn hoofd jaag?

‘Lang niet gezien, Jessy.’ Hij vult mijn glas met de

bewegingen van een overjarige balletdanseres en schuift een kruk onder zijn gat. 'Zo, even rust. Hoe gaat het met je, darling?'

Ik hef het glas naar hem. 'Proost. Het gaat geweldig, dank je.'

'Je bent zeker niet aan het werk, nu,' zegt hij aarzelend. 'Toch?'

Ik leun voorover en druk mijn roodgelakte nagel tegen zijn kin. 'Hoezo, heb je stoute plannen? Ben je ergens het afgelopen halfjaar van je geloof gevallen?'

Hij rolt met zijn ogen. 'Wat denk je zelf! Maar... nog gecondoleerd, ik bedoel, we hebben de kranten natuurlijk gevolgd. Het moet afschuwelijk zijn geweest. Is het echt al een halfjaar geleden?'

Ik sla de whisky in één teug achterover. De alcohol lijkt zo onderhand zelfs mijn ziel in de fik te steken. 'Alsjeblieft, Alain, je runt een café, geen praatgroep!'

'Het spijt me.' Hij schenkt me opnieuw in. 'On the house, geniet er maar lekker van.' Hij legt een klamme hand op mijn arm. Ik duw hem geërgerd van me af, trek mijn leren jasje recht en ga naar het toilet.

Het ruikt er naar vergane glorie. Een krakende deur, een scheve toiletpot. Ik blijf er altijd een beetje boven hangen, zoals ik dat bij elk vreemd toilet doe, al bezorgt

me dat soms trillende en pijnlijke beenspieren.

Uit een zak aan de binnenkant van mijn jasje vis ik mijn voorraadje coke. Ik snuif een lijntje door een opgerold twintigje en wrijf wat over mijn tandvlees. In de gebarsten spiegel zie ik mezelf in tweeën gedeeld. Als puber vond ik mezelf te lang, voelde ik me een vormloze slungel, maar vanaf het moment dat ik borsten kreeg, sloten mijn lichaam en ik vriendschap. Later ging ik de voordelen van mijn lengte waarderen; zo dwingt die in confrontaties met verdachten automatisch respect af. Nu ben ik hoogstens te mager en het verbaast me dat de afgelopen maanden niet meer sporen hebben achtergelaten. Een enkele verdwaalde grijze tussen mijn lange blonde haar, een fronsrimpel die prominenter aanwezig is.

Het is typerend, die zwarte, kronkelende lijn die mijn hoofd en romp doormidden zaagt. Maar voordat ik de tijd krijg die filosofische gedachte verder te ontleden, gaat de deur open. Er komt een meisje binnen. Ik wrijf onder mijn neus langs voor ik het toilet verlaat.

Ik heb me amper opnieuw op mijn barkruk geïnstalleerd als ik hem zie. Hij moet net binnen zijn gekomen. Een indrukwekkende lichaamsbouw, gevat in een strakke spijkerbroek en een overhemd dat hem

als gegoten zit. Hij loopt richting de bar. Met glimmend gepoetste schoenen. Die geven de doorslag. Ik vang zijn speurende blik, schud mijn haar naar achteren en schuif mijn benen in een bijna onopvallende beweging iets uit elkaar.

Hij komt dichterbij, ik doe alsof ik niet op hem let en zie vanuit een ooghoek dat hij zijn blik over mijn lichaam laat glijden. Dan schuift hij naast me aan de bar. 'Wil je iets drinken?' Hij strijkt met zijn hand over zijn wangen en kin en ik zie dat hij een zegelring met een diamantje om zijn ringvinger draagt.

Ik schat dat hij ietsje ouder is dan ik. Twee-, hooguit drieënveertig. Lachrimpels, baardstoppels, diepliggende ogen die een belofte in zich dragen. 'Dat ligt eraan.'

'O? Vertel?'

'Aan wat je in huis hebt.'

Het licht verandert van oranje in rood en pas als het paars erin doorschijnt, krullen zijn mondhoeken omhoog. 'Vermoedelijk vindt ons aller Alain dat geen goed voorstel, maar ik wel,' zegt hij. 'Moeten we niet eerst kennismaken?'

'Liever niet.' Hij ruikt naar tabak en avontuur. Met een vleugje overmoed.

Hij steekt zijn hand naar me uit. Een hand met lange, gespierde vingers. En hij is warm.

2

De stad is prachtig in het zwart van de nacht. In die stille uren heeft Maastricht een donkere, zwoele intimiteit, waar ik veel meer van hou dan van de terrasjesdrukte van overdag. De straten glimmen door de regen, de lucht zit vol zuurstof en ik leg mijn hoofd in mijn nek om druppels van het zuiverste water in mijn mond op te vangen. Ik draai een pirouette met mijn handen richting de hemel en neurie het begin van *Wish You Were Here*.

*So, so you think you can tell
heaven from hell*

Daarna kus ik de man met de glimmende schoenen tot ik zijn bloed in mijn mond proef. 'Je moest eens weten,' zeg ik als ik mijn hand in zijn broek laat glijden, 'hoeveel mannen er rondlopen met afgetrapte, stoffige instappers. Om nog maar te zwijgen over witte sokken in sandalen.'

'Nog even,' zegt hij. 'Hier links, dan zijn we er bijna. Godallemachtig.' Zijn stem klinkt onvast.

Even later strompelen we door een smalle hal. Onhandig wurm ik mijn vingers onder zijn slordig losgetrokken overhemd, terwijl we een trap beklimmen waar we o wonder niet vanaf donderen. Met mijn broek op mijn enkels struikelen we het appartement

binnen en belanden op een harde vloer. Er brandt geen licht in de kamer, maar door de ramen schijnt het gelige licht van de stad.

We kussen alsof ons leven ervan afhangt, ik schuif hem van me af en ga schrijlings op hem zitten. Ik daag hem uit, knijp hard in zijn ballen, zet mijn nagels in de lijntjes van een yin-yang-tattoo op zijn borst en grijp hem daarna stevig vast. Mijn hart raast in mijn borstkas.

Hij klemt zijn handen om mijn billen. Er verschijnt iets hebberrigs in zijn blik als hij hardhandig mijn tepels tussen zijn vingers masseert en dan verstijf ik. Ik zie Brezingers tronie voor me, zijn smerige grijs golft langs mijn ooghoeken, spat uiteen boven het hoofd van de man onder me. Ik slaak een kreet en maak me bruusk van hem los. Wankelend gris ik mijn kleding bij elkaar.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Waar is de badkamer?’ Hij wijst me de deur. Als ik er het licht aandoe, hoor ik een felle tik. Een van de plafondlampjes heeft het begeven en er valt iets dwarrelend op de grond. Een kleine vuurbal, die halverwege dooft. Het blijkt een vlieg, die ik dus zojuist heb geëlektrocuteerd. Een genadige, snelle dood.

Ik vervloek mijn schrikreactie bij de gedachte aan Brezinger en als ik mezelf in de spiegel bekijk,

verwacht ik bijna opnieuw zijn gezicht te zien. Of het mijne. Verwongen. Verminkt. Maar ik zie mijn eigen gezicht en er is niets mee mis, het lijkt vertrouwd, hoewel verhit. Het bruin van mijn ogen dat lange tijd flets had geleden, is nu fel en indringend. Bijna als vanouds. Ik snuif nog een beetje coke en merk amper dat hij de badkamer in komt.

‘Je neus bloedt,’ zegt hij. ‘Pas je op met die rot-zooi?’

Hij blijkt allesbehalve roomser dan de paus, want hij strekt zich uit en laat zijn hand zoekend over de bovenkant van het badmeubel glijden en tovert een zakje met tabletjes tevoorschijn. Hij neemt er een, een roze in de vorm van een hartje.

Op de grond ligt mijn broek, en ik haal er mijn legitimatiebewijs uit. ‘Je staat onder arrest.’ En dan neem ik zelf ook een snoepje. Hij omhelst me, tilt me op. Ik sla mijn benen om zijn middel en hij laat me pas los op het bed. Zijn vingers strelen me, vederlicht als wattenbolletjes, en hij zegt dat hij me nu niet meer kan laten gaan.

‘Maar ik vind wel dat je voor een paar pilletjes erg ver gaat met zo’n undercoveroperatie,’ zegt hij. Hij kust me. ‘Ik dacht dat je het ruw wilde, het spijt me.’

‘Niet nodig.’ Met een snelle jiu-jitsubeweging draai ik hem op zijn rug. ‘Spijt is een kwaadaardig virus.’